

אברהם יופה: "אני גאה בזה שהוא מוצא עיראקי. גם בני, דן, נשא לו אשה ממוצא בוכרי. אמרתי לבתי הצעירה רות, שאם היא תביא הביתה תימני אני אפרק לה את כל העצמות."

אולם הבת הצעירה, רות, לא תסבול כנראה מפירוק-עצמות. היא עומדת להינשא בקיץ השנה. לעמיר שביט, שאביו היה קצין-שלישות בעת שאברהם יופה היה מפקד בגולני. בינתיים היא לומדת בסמינר למורות. לאביבה ולאברהם יופה חמישה נכדים. לבן דן נולדו בועז, רע, ואור, וילאו לבית. רות, עומר ושיירי. אברהם יופה קובל על השמות המודרניים שהעניקו בניו לילדיהם, ובכך הפסיקו את מסורת השמות המישפחתיים. הוא אמר: "אני רוצה לדעת כמה השם שירי יותר יפה מיירי. ניסיתי לשכנע את הילדים לתת כבוד למייסדי המישפחה, אך הם סירבו. רצו להוכיח לי שהם עצמאיים." לחייו של אברהם, שאול, חבר קיבוץ יקום, נולדו ארבעה ילדים: רחל, עודד, טליה ויובל. ואילו לאורי, בעלה של תמר וחבר קיבוץ משה-חיים נולדו עמיר הבכור, יחיעם, אסנת, אפרת ואייל. האחות הנחלה, חברת רביבים, ילדה את נורית, הדס, חגי, עופר ויוחאי. גם בניו של דב תרמו לגידול המישפחה. אברהם, הבכור, גם הוא קרוי על שם

אביו של יוסי נפטר מהתקף-לב בשנת 1950. כשייסי היה בן 14. כעבור שנים נפטר מהתקף-לב האב אברהם, ששירת באותה עת בחיל-האוויר. יוסי נשאר הרגבר היחידי במישפחה.

אולם, למרות שגדל ללא אב צמח יוסי והיה לגבר בגברים. הוא היה יפה-תואר, בעל עיניים שחורות עמוקות וסבר-פנים טוב-לב. אומר אברהם יופה: "על יוסי איראפטר להגיד היום שוב דבר טוב שלא אמרו עליו כשהיה עוד בחיים. הוא היה דמות מיוחדת-במינה ואישיות בלתי רגילה." כמיטב המסורת של שבט יופה, רינה יופה הוכיחה את עצמה כאשר ראוייה ליוסי. בלילה-שבת האחרון, אחרי הלוייתו של עמיר, כנסה את ילדיה ואת בנייה-מישפחה בביתה שבת-למנוח ועמדה על כך שיהיה זה ככל לילות-השבת. היא אמרה: "יוסי היה רוצה שלא נהיה עצובים." וכך, יחד עם שלוש הילדות, הבן יורם, השכנים ובנייה-מישפחה, שרו בביתו של יוסי שירים לבוא שבת ואכלו ארוחת-ערב חגיגית, כאילו לא נפטר מקומו של יוסי ליד השולחן. יוסי אהב את ביתו שבת-למנוח. למרות עיסוקיו המרובים נהג לטפל במטירות במישקו. אולם, מפקדיו שיכנעו אותו לשוב חזר לצה"ל, בטענה כי הוא חיוני. כשבא לעבור את הבדיקות הרפואיות לשם חיולו מחדש, אמרו לו הרופאים: "זה בלתי-

פקד על גודד עודד, ושאלו היה מפקד גודד 82 בחטיבה המשוויינת. בתום הימלחמה היה שאלו קצין-השירות הראשון בצה"ל, ואילו אורי השתחרר מהצבא בדרגת סגן-אלוף בעוד שאברהם, שהחל דרכו בצה"ל כרס"ן, סיים שירותו כאלוף. אלוף-מישנה עמיר יופה ז"ל אמר היה, לפי התזווה, להיות האלוף השני לבית יופה. הוא היה חייל מיקצועי מחונן, ועתידו הצבאי היה בטוח. במילחמת ששת-הימים היה שריו מרבית הזמן תחת אש-תופת. פקד על פלוגת-טנקים בחטיבה שבע, עבר את הגיראדי והגיע עד לתעלה. במילחמת יום-הכיפורים התפרסם בגבורתו וזכה בעיטור-העוז.

פעמים רבות נפגשו בני מישפחת יופה בשדה-הקרב. במילחמת ששת הימים צנח חה תנהלה, בת דב, עם הכוח הרפואי של הצנחנים במיתלה. חמישה מבני הרמישפחה שהו בשטח, והיא נהגה לספור מדי בוקר את כל הראשים, לוודא שהכל בסדר.

שורשים

באדמה הקשה

שתי המהלומות שניחתו על בני מישפחת יופה בוז אחר זו. באותו שבו עצמו, קשות מהליל, אומר האלוף יופה: "חוסר-הטעם במוותם של השניים כר-

דעות שהם מעל ומעבר לכל מה שמקובל אפילו בעיתונות היומית. בצורה זו יכיר לים תאגידים למלא את קופת ד"ש בעוד שמאזינה מופיעה ההוצאה כתשלום עבור פירסום מודעות בביתאון השונים למילחמת ד"ש - קו חדש, קרוב לוודאי שמבקר-המדונה יצטרך ליתן את דעתו לתופעה זו ולפסוק אם אין בה עבירה על חוק הרבירות.

אלה מלכד המר והעז היה גם מעט דבש בד"ש.

מול האויבים, המריבות, התככים והצעקות, ניתן היה גם לראות חיובים רבים. אלה הופיעו למראה חוברת המועמדים לבחירות הפנימיות שהופצה השבוע. מאמציהם של המועמדים השונים לזכות בקולותיהם של חברי התנועה בבחירות הפנימיות נראו הרבה יותר מאשר פאתטיות. כך, למשל, הציג אלוף (מיל.) אברהם בוצר, מפקד חיל-הים לשעבר ומי שהפעיל שטרם כדי לשבור שביתת פועלים, את עמדותיו הוולטיות: "מתן הזדמנות שווה לכל אורה דרך מערכת החינוך, החירה לעצמאות כלכלית, קיום מימשל נקי כפיים ובעל כושר ביצוע חחלטותיו."

קשה היה למצוא ברשימה מועמדים ש"תמכו בניגוד לדעתו של בוצר, במימשל מושחת, בתלות כלכלית או באי מתן הזדמנות שווה לכל, אולם בעוד שבוצר הציג את מועמדותו למועצת התנועה בלבד; הציגה אשתו, אלה כהן, מזכירה במנהלת מעריב, את מועמדותה לכנסת. בניגוד לבעלה היא בעד "שינוי דרכי המיון, הרכשרה והשיבוץ של כוח האדם בחינוך ובעד שיפור איכות החיים והסביבה בישראל."

א"ש המרכז-החופשי, עקיבא נוף, הציג את עצמו לבחירה לכנסת כמי "שייצג את הכנסת בפרלמנט האירופי". אחיו של עקיבא, גרשון אצבעוני, מורה למוסיקה במקצועו, מבקש להיבחר למועצת ד"ש כשהוא מבטיח לרכז את פעילותו בתחום החברתי והחינוכי - דבר שהוא עושה מילא כסגן מנהל בית-ספר בתשלום.

החוכרת עשירה בחומר פוליטוניסטי לימכביר, שמואל תמיר, מנהיג המרכז היחופשי, מציג בה את עצמו כמי ש"מקיים מגע מתמיד עם אישי מדינה בכירים ביארצות-הברית ובמדינות אחרות ומציג את ענינה של ישראל דרך קבע בכלי התיקורת בארצות-המערב."

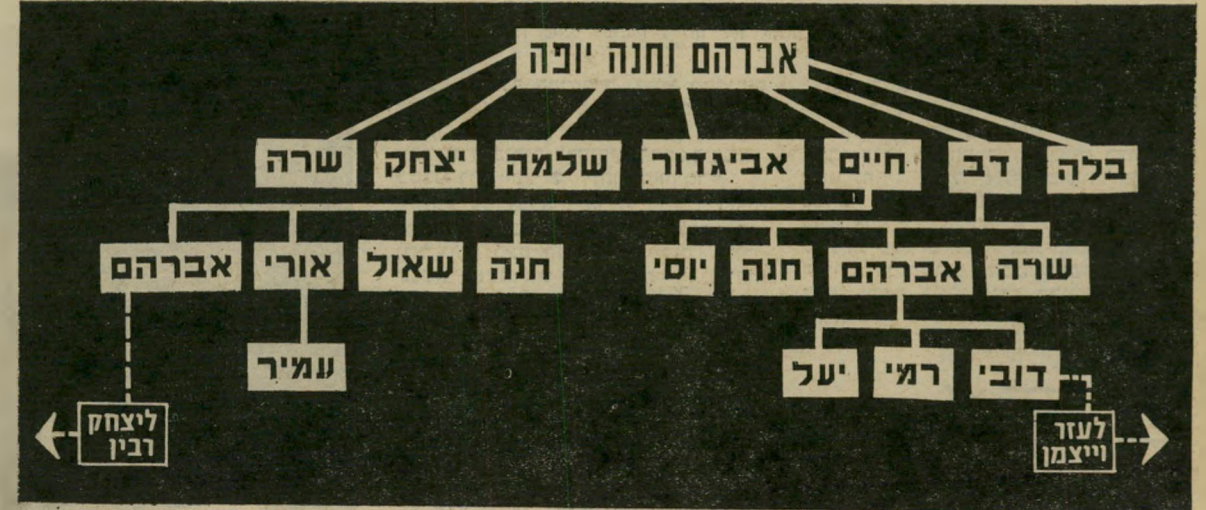
אלוף (מיל.) מאיר זורע, מנהל מינהל-מקרקעי-ישראל לשעבר, כתב על עצמו: "בן 54 וטרם נתעייף. חי מנעורו בשני מסלולים היונקים זה מול (מסלול בטחוני; רכש, נקם, עליה, בריגדה; מסלול משקי; פלה, רכו ענה, מרכז המשק)."

סגן-אלוף אסף יגורי מציג כי פקד בבמילחמת יום-הכיפורים על גודד טנקים בסיני, אך שכח לספר כי נפל בשבי. עמוס שוקן בן 32, מנכ"ל עתון הארץ הוא היחיד שבמקום לציין את כותבו ברשימת המועמדים שלח רק מיספר של תבת-דואר, כשהוא מעיד על עצמו: "ביכולתי לתרום תרומה משמעותית, ברעיונות ובביצוע. לקידומה של המשק הישראלי, להעלאת פריונו ותפוקתו, לתחנת תלוחו בסיוע מחו"ל ולשיפור רווחת הפרט."

שימעון דגן בן 34 ציין כאחד מכישוריו לבחירתו את העובדה שהוא שדר ספורט בשדודו-ישראל. חנו מלצר בן 26 היה תכליתי יותר, תבע ממצביעי ד"ש: "השינוי מתחיל מבית - הכניסו צעיר ליכנסת. תנו לי שאנס". גד בנטל, כלכלן מרתובות, מבקש להיבחר משום שהוא בעד "החמרה משמעותית של דיני עונשין ובעד הרחבת משמעותית של כמות השוטרים השופטים ועובדי מסי-הכנסה."

פנינים מסוג זה גודשים את החוברת לבלבי סוף. הופכים אותה לחומר קריאה פוליטוניסטי ממדרגה ראשונה. אולם הרצימוק שבעות ד"ש לא היה כלול בחוברת. היא הוצגה בצטרפותה של חברה חדשה לתנועה, עליה נודע השבוע. החברה הרחדשה: דליה ידלין, אשתו בנפרד של אשר ידלין אשר נידון לפני שבועיים ל-חמש שנות מאסר על נטילת שוחד.

דליה, אשר הגנה על בעלה לאורך כל הדרך, לפני הודאתו באשמה ולאחריה, החליטה כנראה שד"ש היא התנועה המתאימה ביותר כדי להילחם במישטר השולח - שלא בצדק לדעתה - אנשי כמו אשר ידלין לבית-הסוהר.

הסתעפות השבט מייסד השושלת. נפטר כששירת כאלוף-מישנה בחיל-האוויר. רעייתו, מיטקה, היא הקצרינה של כל ראשי ממשלות ישראל. לאברהם ולמיטקה נולדו שלושה ילדים: דב, על שם הסב, והתאמים רמי ויעל. המישפחה מתגוררת בצהלה ודובי, הבן הרב, בכור, שהוא טייס, נשוי למיכל, בתו של אלוף (מיל.) עזר וייצמן. רמי נשוי לרוני, בתו של המדען הראשי של צה"ל אלוף-מישנה יצחק יעקוב, ואילו יעל נשואה לצעיר בשם נחום. שני הווגות הצעירים חיים בקיבוץ עין-המיפרץ והאחים לומדים בפקולטה לחקלאות ברחובות.

שתי בנות לבית דב יופה נותרו רווקות עד היום: הבתית תנהלה ושרה. שתינו שירתו בפלמ"ח. תנהלה, שהיא אחות ראי שית בבית-החולים ביילנסון, מתגוררת בבית הוריה דב ואסתר שבת-למנוח. היא צנחה עם הצנחנים במיתלה. האחות שרה מתגוררת בחיפה ועובדת כמורת-דרך.

אפשרי, אתה שברכ"ל. כך קרה שחילוף המעשי נידחה וכשנהרג לא היה בשירות פעיל. יוסי נפצע לראשונה בפעולות-התגמול, בקלקליה, כשהובא לבית-החולים, היה יופו שסוע ומרוטש. במילחמת ששת הימים פקד על הפלוגה שכבשה את גיבעת התחמושת ואת העיר העתיקה. במילחמת יום-הכיפורים נפצע שנית, בקרב הנורא בעיר סואץ. ווצאת הפציעה: רגל מרוסקת, חזה מרוסק וכדור שלא הוצא מי גופו. רק מאוחר יותר הסתבר, כי מי שהציל את חייו של יוסי לא היה אלא עמיר, שהגיע בעל הגודד שחילק את הכוח הלכוד. קודם-לכן התקיימה פגישה מישפחתית בין אלוף-מישנה עמיר לבין דודו, האלוף אברהם יוכה, ממש במבואות העיר סואץ שבה נפצע יוסי אנשוח. במיתלה נפגשו יוסי ויעקוב, חלק בלתי-נפרד מחיי מישפחת יופה. חלי-קה של מישפחה מסועפת זו בתרומה לביטחון המדינה רב ביותר. כשהיה האלוף אברהם יופה בן 16 ותלמיד מיקווה-ישראל, גויס להגנה. ב-1940 הוגדל ל-צבא הבריטי יחד עם דודו דב ובנו אבי-רהם. כשתמה מילחמת-העולם השנייה חזר האלוף יופה לישראל כקצין-תותחנים בבצא הודי-מלכות. האיש, שהוא כיום מראשי תנועת ארץ-ישראל-השלמה, היה אז חבר ההנהגה הראשית של השומר-הצעיר וממקימי קיבוץ ניר-דוד, שם חבר בנו הבכור, דן, עד היום. אחיו של אבי-רהם, אורי ושאול, שהיו צעירים מכדי ל-התגייס לצבא הבריטי, היו ממקימי הרפלמ"ח.

אילן יוחסין זה מאפשר לעקוב אחר הקשר הרמישפחתי בין יוסי ועמיר יופה, שנהרגו תוך שבוע אחד. יוסי יופה היה בנו של דב יופה ואילו עמיר הוא בנו של אורי יופה.

הסתעפות השבט

מישפחתי בין יוסי ועמיר יופה, שנהרגו תוך שבוע אחד. יוסי יופה היה בנו של דב יופה ואילו עמיר הוא בנו של אורי יופה.

אפשרי, אתה שברכ"ל. כך קרה שחילוף המעשי נידחה וכשנהרג לא היה בשירות פעיל. יוסי נפצע לראשונה בפעולות-התגמול, בקלקליה, כשהובא לבית-החולים, היה יופו שסוע ומרוטש. במילחמת ששת הימים פקד על הפלוגה שכבשה את גיבעת התחמושת ואת העיר העתיקה. במילחמת יום-הכיפורים נפצע שנית, בקרב הנורא בעיר סואץ. ווצאת הפציעה: רגל מרוסקת, חזה מרוסק וכדור שלא הוצא מי גופו. רק מאוחר יותר הסתבר, כי מי שהציל את חייו של יוסי לא היה אלא עמיר, שהגיע בעל הגודד שחילק את הכוח הלכוד. קודם-לכן התקיימה פגישה מישפחתית בין אלוף-מישנה עמיר לבין דודו, האלוף אברהם יוכה, ממש במבואות העיר סואץ שבה נפצע יוסי אנשוח. במיתלה נפגשו יוסי ויעקוב, חלק בלתי-נפרד מחיי מישפחת יופה. חלי-קה של מישפחה מסועפת זו בתרומה לביטחון המדינה רב ביותר. כשהיה האלוף אברהם יופה בן 16 ותלמיד מיקווה-ישראל, גויס להגנה. ב-1940 הוגדל ל-צבא הבריטי יחד עם דודו דב ובנו אבי-רהם. כשתמה מילחמת-העולם השנייה חזר האלוף יופה לישראל כקצין-תותחנים בבצא הודי-מלכות. האיש, שהוא כיום מראשי תנועת ארץ-ישראל-השלמה, היה אז חבר ההנהגה הראשית של השומר-הצעיר וממקימי קיבוץ ניר-דוד, שם חבר בנו הבכור, דן, עד היום. אחיו של אבי-רהם, אורי ושאול, שהיו צעירים מכדי ל-התגייס לצבא הבריטי, היו ממקימי הרפלמ"ח.

אילן יוחסין זה מאפשר לעקוב אחר הקשר הרמישפחתי בין יוסי ועמיר יופה, שנהרגו תוך שבוע אחד. יוסי יופה היה בנו של דב יופה ואילו עמיר הוא בנו של אורי יופה.

דמות בלתי-רגילה

יוסי יופה, שנהרג בתחילת השבוע שעבר עת התרסק רכבו על מוקש. יוסי היה נשוי לרינה, בת קיבוץ מישמר-השרון, שאותה הכיר כשבא לנחמה על מות חברה, שהיה גם חברו-שלו. באחת מפעולות הרגמול, נולדו להם ארבעה ילדים: רחל, תמר, יורם ואפרת המכונה בחיבה על-ידי בני המישפחה, פורטונה.

יוסי התגורר עם מישפחתו בתל-מונד, לשם עברו שנים קודם-לכן הוריו. דב ורי אסתר, אחרי שעזבו את יבנאל, אלוף יופה יודע לספר, כי למרות שייסי היה דודנו, התייחס אליו כאל אחיו הצעיר.